

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: J. G.

proti

žalovanému: Policejní prezident

sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2018 č. j. PPR-10753-11/ČJ-2017-990131, ve věci propuštění ze služebního poměru

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 18. 6. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 7. 2. 2017, č. j. KRPT-7335/ČJ-2017-0700OP. Označeným prvostupňovým rozhodnutím rozhodl služební funkcionář o propuštění žalobce ze služebního poměru pro porušení § 48 odst. 1 a 2 zákona číslo 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném v době rozhodování služebních orgánů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Konkrétně měl žalobce porušit dotčená zákonná ustanovení tím, že: (1) „*dne 2. 1. 2016 uzavřel dohodu o provedení práce ve smyslu ustanovení § 75 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, (dále jen „zákoník práce“), se společností TRUST Holding s. r. o., pro kterou se zavázal do 31. 12. 2016 vykonávat práci jako řidič nákladního vozidla, a podle záznamů o provedených jízdách vykonával jízdy s různým nákladem pro společnost AWT Rekultivace, a.s., ve dnech 2. 1. 2016, 4. 1. 2016, 7. 1. 2016, 11. 1. 2016, 31. 1. 2016, 3. 2. 2016, 4. 2. 2016, 12. 2. 2016 a 17. 2. 2016*“; (2) „*na základě rámcové smlouvy o přepravě věci uzavřené podle § 1746 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „občanský zákoník“), kterou uzavřel jako zmocněná osoba za podnikatelku zapsanou v živnostenském rejstříku K. G., se společností AWT Rekultivace, a.s. dne 17. 2. 2016, vykonával činnost dispečera pro podnikající fyzickou osobu K. G., a současně podle záznamů o provozu vozidla podnikající fyzické osoby K. G., pro druhou smluvní stranu vykonával jako řidič jízdy s nákladními vozidly ve dnech 18. 3. 2016, 21. 3. 2016, 22. 3. 2016, 24. 3. 2016, 12. 4. 2016, 26. 8. 2016, 29. 9. 2016, 31. 8. 2016, 6. 9. 2016, 9. 9. 2016 a 21. 9. 2016*“; (3) „*podle úplného výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Krajským soudem v Ostravě, oddíl C, vložka 67946, byl v období od 3. 11. 2016 do 10. 11. 2016 jednatelem společnosti G. a spol. Autodopravci s. r. o.*“ (kráceno krajským soudem).
2. Žalobce v žalobě k jednotlivým vytýkaným jednáním uvedl, že funkce jednatele byla pouze sedmidenní, navíc v době, kdy společnost nevykazovala žádnou činnost a žalobce ani za výkon této funkce nepobíral odměnu. Práce pro společnost TRUST Holding s. r. o. byla krátkodobá a žalobce prováděl jízdy nákladním automobilem nepravidelně po dobu 9 dnů v době od 2. 1. 2016 do 17. 2. 2016. Také výpomoc ve firmě jeho matky byla krátkodobá a nepravidelná. Žalobce v žalobě poukázal na to, že v rozhodném období byl zproštěn výkonu služby a s odkazem na komentářovou literaturu namítal, že se po tuto dobu pozastavují jeho oprávnění a také povinnosti vyplývající z předpisů upravujících činnost příslušníků bezpečnostních sborů. Služebním orgánům vytýkal, že nepřihlédly k délce jeho zproštění, které trvalo téměř po dobu 5 let, po kterou pobíral toliko 50 % ze služebního příjmu. Podle žalobce se služební orgány dále dostatečně nevypořádaly s výkladem pojmu „výdělečná činnost“ ve vztahu k tomu, že žalobce nepodával daňová přiznání a nebyl registrován k účasti na nemocenském pojištění. V dalších žalobních bodech žalobce namítal, že neměl možnost vyjádřit se k protokolu návrhu na jeho propuštění, při jeho propuštění nebyla provedena výstupní lékařská prohlídka, chybí vyjádření odborové organizace a policejní orgán nevzal v potaz důkazy týkající se osoby P. P., který vykonával obdobnou činnost. Služebním orgánům také vytkl, že v průběhu šetření použily vedle zákona o služebním poměru také zákon číslo 500/2004 Sb., správní

řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který však nelze použít, pokud nějakou skutečnost upravuje současně speciální zákon o služebním poměru.

3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Zdůraznil, že i příslušník zproštěný výkonu služby nepřestává být vázán zákonem o služebním poměru, a proto na něj dopadají omezení vyplývající z tohoto zákona, včetně dotčeného § 48. Z § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru vyplývá jednoznačně, že příslušník musí být ze služebního poměru propuštěn, jestliže poruší povinnosti stanovené v § 47 a § 48 téhož zákona. Zákon o služebním poměru nestanoví, že by porušování stanovených povinností muselo trvat po určitou dobu a služební funkcionář zde nemá prostor pro správní uvážení. K ostatním žalobním námitkám žalovaný uvedl, že jednání P. P. nebylo předmětem správního řízení, žalobce měl možnost se seznámit se spisovým materiálem před vydáním prvostupňového rozhodnutí, tohoto práva však nevyužil a k jednání se nedostavil, stejnou možnost pak měl také v odvolacím řízení. Žalovaný dále zdůraznil, že se v napadeném rozhodnutí věnoval rozsáhle definici výdělečné činnosti a nepovažuje za rozhodující, zda byl žalobce registrován k účasti na nemocenském pojištění. Zopakoval závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, podle kterých je výdělečnou taková činnost, která pojmově přináší majetkový prospěch s tím, že žalobce za vykonanou práci dostal nejen finanční protiplnění, ale zároveň plnění naturálního charakteru. K chybějícímu stanovisku odborové organizace žalovaný uvedl, že příslušný odborový svaz byl vyrozuměn o řízení, ale k propuštění žalobce se nevyjádřil. Pro tento případ stanoví § 198 odst. 2 zákona o služebním poměru, že se postupuje bez stanoviska odborové organizace. Žalovaný rovněž v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle kterého ani negativní stanovisko odborové organizace nebrání propuštění příslušníka ze služebního poměru.
4. Krajský soud ve věci rozhodl dne 17. 1. 2019 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud jednak přihlédl k nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 24/17, kterým byl zrušen § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru, jež se týkal skutků označených výše pod body 1) a 2). Krajský soud dospěl v předchozím rozsudku ze dne 17. 1. 2019 k závěru, že skutkový stav vyžaduje doplnění, protože žalovaný se - vycházející z doslovného znění § 48 odst. 2 služebního zákona - nezabýval dostatečným způsobem okolnostmi, které jsou nezbytné pro posouzení, zda výkonem shora uvedených činností mohl být ohrožen výkon služby žalobce a zda jejich výkon ospravedlnil propuštění žalobce, což jsou hlediska, ke kterým mají správní soudy podle Ústavního soudu v době od zveřejnění nálezu do účinnosti nové právní úpravy přihlížet. Současně krajský soud dospěl v původním rozsudku k závěru, že jako důvod pro propuštění neobstojí ani třetí skutek (členství žalobce v orgánu soukromoprávní právnické osoby), kterým měl žalobce podle služebních orgánů porušit § 48 odst. 1 zákona o služebním poměru. Uvedené zákonné ustanovení sice nebylo Ústavním soudem zrušeno, ale podle tehdejšího výkladu zastávaného krajským soudem dosavadní zjištění služebních orgánů nepostačují k závěru o jeho porušení. Krajský soud zaujal výklad, podle kterého by se služební orgány měly i v případech, na které dopadá § 48 odst. 1 zákona o služebním poměru, zabývat tím, zda členstvím v orgánu právnické osoby (které v přezkoumávané věci trvalo po dobu od 3. 11. 2016 do 10. 11. 2016) došlo u příslušníka k narušení chráněného zájmu na řádném a nestranném výkonu služby. Současně dospěl krajský soud k závěru, že je třeba podmínku provozování podnikatelské činnosti právnické osoby ve smyslu § 48 odst. 1 zákona o služebním poměru vykládat z materiálního hlediska, tedy zda v rozhodném období, kdy byl žalobce jejím jednatelem, tato právnická osoba skutečně

podnikatelskou činnost provozovala. Krajský soud přitom vyšel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 As 176/2017 - 96 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na webových stránkách www.nssoud.cz), který při posuzování, zda došlo k porušení § 48 zákona o služebním poměru příslušníkem s živnostenským oprávněním, konstatoval, že k porušení uvedeného ustanovení nedochází pouze tím, že příslušník má živnostenské oprávnění, ale musí také podnikatelskou činnost vykonávat. Protože se žalovaný ani prvostupňový služební funkcionář v odůvodnění svých rozhodnutí faktickým výkonem podnikatelské činnosti společností G. a spol. Autodopravci s. r. o. v době, kdy byl žalobce jejím jednatelem, nezabývaly (přitom z provedených důkazů o tom byly přinejmenším pochybnosti), uložil krajský soud služebním orgánům, aby v tomto směru doplnily dokazování.

5. Na základě kasační stížnosti žalovaného přezkoumal věc Nejvyšší správní soud a rozsudkem ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 As 46/2019 - 25, zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 17. 1. 2019 a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud s jistými výhradami akceptoval postup krajského soudu ohledně prvních dvou skutků, kterými měl žalobce porušit již zrušený § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru, oproti tomu se neztotožnil s výkladem § 48 odst. 1 zákona o služebním poměru zaujatým krajským soudem. V bodech 21 a 22 odůvodnění kasačního rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Ustanovení § 48 odst. 1 zákona o služebním poměru ve vazbě na jeho § 42 odst. 1 písm. f) je kategorické, a pokud nenastane výjimka, která je v něm výslovně předpokládána (vyslání bezpečnostním sborem), tak je propuštění ze služebního poměru důsledkem toho, že se příslušník bezpečnostního sboru rozhodne stát členem řídicích nebo kontrolních orgánů právnických osob, které provozují podnikatelskou činnost. Není zde tedy prostor k tomu, aby byly principy vyjádřené v nálezu Pl. ÚS 24/17 ve vztahu k § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru přenášeny navzdory textu zákona i do jeho § 48 odst. 1, kterého se tento nálezh vůbec netýkal a v němž nebyl přítomen deficit, který vedl Ústavní soud ke zrušení odst. 2 (k nevhodnosti takového extenzivního přenášení závěrů Ústavního soudu i na nenapadená ustanovení téhož zákona viz bod 20 rozsudku NSS ze dne 8. 11. 2018, č. j. 6 Ads 247/2018 - 27). Pokud se krajský soud na základě závěrů vyjádřených v nálezu Pl. ÚS 24/17 domníval, že je § 48 odst. 1 zákona o služebním poměru v rozporu s čl. 26 Listiny základních práv a svobod, měl využít jedinou možnou procesní cestu, kterou stanoví čl. 95 odst. 2 Ústavy, tedy napadení tohoto ustanovení před Ústavním soudem. **Stěžovatelův závěr o porušení § 48 odst. 1 zákona o služebním poměru žalobcem tedy ob stojí**, což vede k důvodnosti samotného propuštění ze služebního poměru a zároveň k naplnění kasačního důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a ke zrušení rozsudku krajského soudu“ (zvýrazněno krajským soudem).*
6. Krajský soud pokračoval v řízení v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu a nařídil k projednání věci ústní jednání na den 19. 6. 2019, kterého se zúčastnili žalobce a pověřená zaměstnankyně žalovaného. Žalobce nad rámec dosavadních tvrzení poukázal na nerovný přístup ze strany služebních orgánů, protože jiný policejní důstojník byl členem dozorčí rady společnosti, ale k propuštění ze služebního poměru u něj nedošlo. Dále poukázal na to, že v řízení došlo k překročení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí. Pověřená zaměstnankyně žalovaného u jednání připustila, že došlo k překročení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, jedná se však o lhůtu procesní, jejíž překročení nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. K nově uplatněným námitkám ohledně nerovného přístupu u důstojníka působícího v orgánu právnické osoby jednak

vyslovila pochybnost, zda již nedochází k nepřípustnému rozšiřování žalobních bodů, ale bez ohledu na to považovala uplatněnou námitku za nedůvodnou, protože příslušný důstojník je členem dozorčí rady Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra, což není podnikatelský subjekt. Podle žalovaného se tak jedná o odlišný případ od žalobce. Závěrem svého vyjádření pověřená zaměstnankyně žalovaného u jednání uvedla, že k poškození dobrého jména policie došlo především při řízení automobilu, při kterém žalobce vstupoval v kontakt s lidmi a pokud by měl s nimi následně jednat jako příslušník policie, tak by tímto způsobem mohlo být dobré jméno policie ohroženo.

7. Zjištění, která krajský soud učinil v předchozí fázi řízení a která popsal ve zrušeném rozsudku ze dne 17. 1. 2019, nebyla ze strany účastníků rozporována a krajský soud neshledal důvod na nich cokoliv měnit. Vzhledem k tomu, že pro další fázi řízení je podstatný třetí skutek, omezuje se krajský soud na rekapitulaci těch zjištění ze správního spisu, která se jej týkají. Za podstatné tak považuje krajský soud, že služební funkcionář zahájil řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru. V průběhu řízení byla vyslechnuta v procesním postavení svědka K. G. (matka žalobce), která se ve své svědecké výpovědi vyjádřila mimo jiné k založení společnosti G. a spol. Autodopravci s. r. o. a uvedla, že společnost pro ni nechal zapsat její syn J. G. s další osobou. Podle domluvy měla v průběhu roku 2017 do této společnosti přejít a zrušit své dosavadní podnikání. Založení společnosti jí doporučila účetní. Podle výpovědi svědkyně tato společnost od svého vzniku dne 3. 11. 2016 do současné doby (*výslech byl prováděn 20. 1. 2017 - poznámka krajského soudu*) nevykazovala žádnou pracovní ani účetní činnost. Svědkyně dále uvedla, že žalobce byl veden jako jednatel společnosti pouhých 5 dnů, protože se řešily organizační věci. Dále byl vyslechnut žalobce, který uvedl, že byl již více než 4,5 roku mimo službu a bez příjmu, ze kterého by mohl žít a plnit vyživovací povinnost. Proto byl nucen vzít si půjčky a využít pomoc matky, která jej nechávala zdarma bydlet ve svém domě a pomáhala mu také s náklady na advokáta. Popřel, že by vykonával výdělečnou činnost, pouze matce vypomáhal s administrativními věcmi v jejím podnikání, nebo když nepřišel řidič do práce. Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2017 služební funkcionář rozhodl o propuštění žalobce ze služebního poměru pro porušení obou odstavců § 48 zákona o služebním poměru jednáními popsanými v úvodní části tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém poukazoval především na své dosavadní zproštění výkonu služby a vyjádřil přesvědčení, že se mu po dobu zproštění výkonu služby pozastavují nejen oprávnění policisty, ale také jeho povinnosti vyplývající z předpisů upravujících činnost bezpečnostních sborů a jejich příslušníků. Namítal rovněž, že se nedopustil ničeho, co by mohlo být bráno jako střet zájmů, či znevážení dobrého jména bezpečnostního sboru v očích veřejnosti. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, a to způsobem uvedeným v narativní části tohoto rozsudku. Žalovaný vyšel ze skutkového závěru, podle kterého žalobce mimo jiné v době od 3. 11. 2016 do 10. 11. 2016 figuroval jako statutární zástupce společnosti G. a spol. Autodopravci s. r. o., což je samo o sobě důvodem pro jeho propuštění. Žalovaný zdůraznil, že při porušení § 48 zákona o služebním poměru právní úprava neumožňuje jakoukoliv správní úvahu, a to ani ve vztahu k příslušníkovi zproštěnému výkonu služby. Z doručenky datové zprávy krajský soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky tehdejší zmocněnkyně žalobce dne 24. 4. 2018.

8. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
9. Podle § 48 odst. 1 zákona o služebním poměru nesmí být příslušník členem řídicích nebo kontrolních orgánů právnických osob, které provozují podnikatelskou činnost, s výjimkou případů, kdy je do těchto orgánů vyslán bezpečnostním sborem; vyslaný příslušník jedná v těchto orgánech jako zástupce České republiky, je povinen prosazovat její zájmy a nesmí od příslušné právnické osoby pobírat odměnu, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak. Odměna podle věty první nesmí být příslušníkovi vyplacena ani po skončení služebního poměru.
10. Podle § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru (ve znění účinném v době rozhodování služebních orgánů) příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil omezení stanovená v § 47 nebo § 48.
11. Žalobce v žalobě nezpochybňoval, že vykonával činnosti, které jsou mu vytýkány ve výrocích přezkoumávaných rozhodnutí, včetně toho, že byl po dobu od 3. 11. 2016 do 10. 11. 2016 jednatelem společnosti G. a spol. Autodopravci s. r. o.
12. Pro právní posouzení věci považuje krajský soud za rozhodující závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v kasačním rozsudku ze dne 10. 4. 2019, podle kterých je formulace zákazu uvedeného v citovaném § 48 odst. 1 zákona o služebním poměru kategorická a neponechává žádný prostor ke zohlednění toho, že byl žalobce jednatelem právnické osoby pouze několik dní, či že příslušná právnická osoba fakticky podnikatelskou činnost neprovozovala. Stejně tak nelze podle Nejvyššího správního soudu zohlednit ani skutečnost, že v době, kdy se žalobce stal jednatelem, byl postaven mimo výkon služby. Ohledně posledně uvedeného závěru odkázal Nejvyšší správní soud na rozsudek téhož soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 2 As 103/2016 - 48, který konstatoval, že „[i] po dobu zproštění výkonu služby je příslušník bezpečnostního sboru povinen plnit své základní povinnosti, neboť je stále ve služebním poměru, za což mu náleží služební příjem ve výši jedné poloviny.“ Na podkladě shora uvedeného pak Nejvyšší správní soud v bodě 22 rozsudku ze dne 10. 4. 2019 uzavřel, že stěžovatelův (žalovaného) závěr o porušení § 48 odst. 1 zákona o služebním poměru žalobcem ob stojí, což vede k důvodnosti samotného propuštění ze služebního poměru. Uvedené právní závěry jsou pro krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. závazné a v projednávané věci nenastaly žádné okolnosti, pro které by bylo možné postupovat jinak. Krajskému soudu proto nezbylo, než v souladu s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu konstatovat, že žalobní bod, ve kterém žalobce namítal, že se na něj po dobu zproštění výkonu služby zákazy uvedené v § 48 zákona o služebním poměru nevztahovaly, je nedůvodný a zproštění výkonu služby tak nemělo vliv na povinnost žalobce uvedené zákazy dodržovat. Stejně tak jsou nedůvodné žalobní námitky, ve kterých žalobce poukazoval na svou krátkodobou (sedmidenní) jednatelskou činnost ve společnosti G. a spol. Autodopravci s. r. o., jakož i jeho tvrzení, že během uvedené doby tato společnost žádnou činnost nevykonávala a jako jednatel nepobíral žádný plat či odměnu.
13. Také další žalobní námitky jsou podle závěru krajského soudu nedůvodné, resp. částečně nepřijatelné. V první řadě krajský soud konstatuje, že na zákonnost rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru nemá vliv, jestli u žalobce v souvislosti se skončením služebního poměru byla provedena výstupní lékařská prohlídka, stejně tak

nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje chybějící vyjádření odborové organizace. Zákon o služebním poměru totiž nestanoví, že by podmínkou propuštění příslušníka ze služebního poměru byl souhlas, či vyjádření odborové organizace. Odborová organizace má právo věc projednat a zaujmout k ní stanovisko (§ 198 odst. 1 zákona o služebním poměru). Žalobce sám v žalobě potvrdil, že odborová organizace byla informována o tom, že dojde k jeho propuštění. Pokud však k věci nezaujala stanovisko, propuštění žalobce ze služebního poměru to nijak nebrání.

14. Krajský soud rovněž nesdílí názor žalobce, že by v řízení došlo k nezákonné aplikaci správního řádu. Použití správního řádu na řízení ve věcech služebního poměru vyplývá ze zásady jeho subsidiarity (§ 1 odst. 2 správního řádu) ve vztahu k ostatním právním předpisům upravujícím správní řízení na jednotlivých úsecích veřejné správy. Takovým zvláštním zákonem je i zákon o služebním poměru, který sice na správní řád výslovně neodkazuje a obsahuje poměrně rozsáhlou úpravu řízení ve věcech služebního poměru, rozhodně se však nejedná o úpravu komplexní. Proto i pro řízení ve věcech služebního poměru platí § 1 odst. 2 správního řádu, podle kterého se správní řád podpůrně použije mimo jiné také v případě, kdy zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje, a to v otázkách, které nejsou příslušným zvláštním předpisem upraveny. Žalobce v žalobě nekonkretizoval, v čem spatřuje nezákonné použití správního řádu ani netvrdil, jak byl v důsledku jeho použití v řízení zkrácen na svých právech, proto krajský soud neměl ani možnost posoudit, zda se služební orgány aplikací správního řádu v konkrétním případě dopustily porušení zákonem vymezeného vztahu mezi oběma předpisy (tj. zda aplikovaly nezákonně správní řád v otázkách upravených speciálním zákonem o služebním poměru), případně zda a jakým konkrétním způsobem tím negativně zasáhly do práv žalobce.
15. Jako nedůvodnou posoudil krajský soud také námitku týkající se P. P. Žalobce namítal, že jmenovaný nebyl propuštěn ze služebního poměru, přestože rovněž vykonával práci řidiče nákladního vozu. Krajský soud však v této fázi řízení (po zrušení původního rozsudku Nejvyšším správním soudem) nepovažoval ze shora uvedených důvodů u žalobce výkony práce řidiče a dispečera (tj. skutky označené shora pod čísly 1 a 2) za významné, protože dosavadní zjištění a závěry služebních orgánů týkající se prvních dvou skutků by jako důvody pro propuštění žalobce neobstály. Proto nepovažoval krajský soud ani výkon práce řidiče P. P. za podstatný a neprováděl k jeho prokázání dokazování (navrženým přípisem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 25. 4. 2017). Krajský soud připomíná, že jediným skutkem, který bez dalšího obstál jako důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru, byl jeho výkon funkce jednatele. Protože z tvrzení žalobce ani z obsahu spisu nevyplývá, že by jmenovaný P. P. byl v rozhodném období také členem orgánu některé právnické osoby, není jeho porovnání s žalobcem namístě.
16. K námitce žalobce ohledně jeho nemožnosti vyjádřit se k „protokolu návrhu na propuštění“, který podle něj nebyl založen ve spise, krajský soud uvádí, že z žaloby není zřejmé, o jakou listinu se jedná a zejména jaký vliv měla namítaná nemožnost žalobce vyjádřit se k ní na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je důvodem pro zrušení rozhodnutí pouze taková vada řízení před správním orgánem, která mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by služební orgány vycházely z jakéhokoliv listinného důkazu, který by nebyl součástí správního spisu a podle obsahu správního spisu měli žalobce i jeho zmocněnkyně možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a

vyjádřit se k věci, přičemž tohoto práva také využili, což ostatně žalobce sám v žalobě potvrzuje. Námitka je proto nedůvodná.

17. K namítanému překročení zákonných lhůt pro vydání napadeného rozhodnutí krajský soud předně uvádí, že žalobce tuto námitku výslovně uplatnil až při ústním jednání u krajského soudu dne 19. 6. 2019, což je v rozporu s § 71 odst. 2 větou poslední s. ř. s., podle které lze žalobní body rozšiřovat pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Ta činí podle § 72 odst. 1 s. ř. s. 2 měsíce od doručení napadeného rozhodnutí, a protože napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno prostřednictvím zmocněnkyně dne 24. 4. 2018, jsou námitky uplatněné poprvé až u jednání dne 19. 6. 2019 zjevně opožděné. Nicméně pokud by snad zárodek tohoto žalobního bodu měl být ve vztahu k odvolacímu rozhodnutí spatřován již v žalobě, ve které žalobce sice překročení lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí výslovně nenamítal, tvrdil však, že: „*uvedená senátní komise prováděla šetření v popsané záležitosti cca 14 měsíců*“, pak krajský soud pro úplnost právní argumentace uvádí, že ani v takovém případě by nebyl důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Je pravdou, že o odvolání byl žalovaný podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru povinen rozhodnout nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání, v právní teorii a soudní praxi však nejsou pochybnosti o tom, že lhůta pro vydání správního rozhodnutí je lhůtou toliko pořádkovou a její nedodržení nemůže být samo o sobě důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20). Uvedený závěr byl sice vysloven především ve vztahu k lhůtám podle správního řádu, podle přesvědčení krajského soudu se však uplatní i při aplikaci § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, protože z příslušné zákonné úpravy se nepodávají žádné okolnosti, pro které by měla mít lhůta stanovená v citovaném ustanovení odlišnou právní povahu. Nadto i z § 209 zákona o služebním poměru lze a contrario dovodit, že s překročením lhůty stanovené v § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru žádná prekluze spojena není a i po jejím uplynutí je příslušný služební funkcionář nadále oprávněn a především povinen o odvolání účastníka řízení rozhodnout. Ani v tomto případě tak nelze námitce žalobce vyhovět. V souvislosti s lhůtami krajský soud dodává, že neshledal ani překročení lhůt stanovených v § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru (v rozhodném znění účinném ke dni rozhodování služebního funkcionáře), podle kterého muselo být rozhodnutí o propuštění z důvodu uvedeného v § 42 odst. 1 písm. f) téhož zákona příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl. Námitku nedodržení této lhůty žalobce sice v řízení neuplatnil, podle § 209 zákona o služebním poměru se však jedná o lhůtu prekluzivní (na rozdíl od lhůty pro vydání rozhodnutí), k jejímuž případnému uplynutí se přihlíží z úřední povinnosti (i když není v řízení namítáno), což by mělo platit také pro správní soudy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016 - 47). Podle žaloby bylo žalobci prvostupňové rozhodnutí o propuštění doručeno 9. 2. 2017 (což nebylo sporné) a ke skutku, který obstál coby důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru, došlo v době od 3. 11. 2016 do 10. 11. 2016, tedy bezpochyby méně než rok před doručením rozhodnutí o propuštění. V řízení dále nevyšlo najevo, že by se příslušný služební funkcionář o výkonu funkce jednatele žalobcem dozvěděl dříve než 2 měsíce před doručením prvostupňového rozhodnutí žalobci (podle spisu byl příslušný podnět na žalobce služebnímu funkcionáři předán 5. 1. 2017).
18. Za opožděnou a zejména nepřípustnou považuje krajský soud také námitku nerovného postupu služebních orgánů při řešení následků členství jiného příslušníka

v orgánu právnické osoby. Překážkou pro věcné projednání této námitky je v tomto případě především § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého správní soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání a nemůže proto přihlížet ke skutkovým a právním novotám, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí. Jedná se o jednu z základních zásad soudního přezkumu správních rozhodnutí, ze které byly v rozhodovací praxi soudů připuštěny výjimky pouze ve zcela výjimečných případech, kdy by s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat. Prolomení uvedené zásady dovodily soudy např. v případě, kdy relevantní právní předpis, podle kterého bylo ve věci správním orgánem rozhodováno, byl po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí zrušen Ústavním soudem pro protiústavnost, dále při pozdější změně právní úpravy v oblasti správního trestání ve prospěch pachatele nebo v některých případech při pozdějším zrušení rozhodnutí, na kterém bylo přezkoumávané rozhodnutí závislé. O nic takového se v projednávané věci nejedná. Lze proto uzavřít, že i kdyby bylo prokázáno, že služební orgán rozhodl po vydání napadeného rozhodnutí ve skutkově i právně obdobné věci jinak, neumožňovalo by to krajskému soudu při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tyto skutečnosti zohlednit. Krajský soud proto k tvrzením žalobce u ústního jednání dne 19. 6. 2019, která se týkala služebního poměru jiného příslušníka, nepřihlížel a neprováděl ani důkazy navržené k jejich prokázání (podnětem k zahájení řízení o propuštění ze dne 25. 10. 2018 a jeho doplněním ze dne 4. 12. 2018, vyzněním ze dne 7. 1. 2019, vyřízení podnětu ze dne 29. 4. 2019, stížnostmi příslušné odborové organizace ze dne 29. 4. 2019 a 4. 5. 2019).

19. Závěrem krajský soud uvádí, že v této fázi řízení (po zrušení původního rozsudku) se již nezabýval žalobními námitkami, které se týkaly prvních dvou skutků (výkonu práce řidiče a dispečera), protože za dostačující pro zamítnutí žaloby považoval (při vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu) zjištění a závěry ohledně třetího skutku žalobce, tj. ohledně jeho výkonu funkce jednatele ve společnosti G. a spol. Autodopravci s. r. o. proto již krajský soud nepřihlížel k žalobním bodům, ve kterých žalobce namítal, že se policejní orgán nijak nevypořádal s definicí pojmu výdělečná činnost ve vztahu k tomu, že žalobce nepodával daňová přiznání ani nebyl registrován k účasti na nemocenském pojištění, dále že nesprávně vyhodnotil výši jeho mzdy (odměny) za práci řidiče a dispečera nebo že se účelově nezabýval existencí zákona číslo 175/1995 Sb. (*správně zřejmě 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře* – poznámka krajského soudu); i kdyby totiž byla kterákoliv z žalobních námitek uvedených v tomto odstavci důvodná, nemohlo by to již na závěru krajského soudu nic změnit.
20. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí v konfrontaci se žalobními body ob stojí, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. V řízení byl zcela procesně úspěšný žalovaný, který by měl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, tohoto práva se však vzdal, proto mu krajský soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nákladový výrok se vztahuje i na předchozí řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. června 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu